

han nærede Frygt for, at denne Paragraph vil lægge Spiren til, at Underviisningen paa Landet vil gaae tilbage og forværre sig, idet man ubelukkende vil erstatte Andenlærerne med Lærere, fordi disse ere billigere. Jeg troer ingenlunde, at dette Hensyn til Billigheden vil blive det ledende Hensyn paa Landet ved Ansættelsen af Lærere, saalidt som det vil blive det i Kjøbstæderne. Optrækskunsten er ligesaa værdifuld, som den er vigtig. Det er jo dog saaledes, at BARNETS første Optræks- og Underviisning udgaaer fra Hjemmet, fra den moderlige Pleie; naar BARNET vøxer frem, sendes det til Skolen; men naar det altsaa er ansat en Lærere ved Skolen, da vil det bløde BARN møde den samme bløde Omgang der, som det har nydt i Hjemmet. Det ærede Medlem sagde, at Dvinden var en kjælen Plante, at hun vel kunde nedlægge en Spire, men at hun ikke kunde sørge for, at den vøxede frem; men derom vil der jo heller ikke blive Tale. Det bliver jo kun Begynderne — kun Puslestolen, som den høitærede Minister sagde —, der ville komme til at staa under hendes Veiledning, men Dvinden besidder just en særlig Gave til at lægge den første Spire. Senere, naar Spiren skal modnes, bør BARNET gaae over til Læreres, til Mandens Forsorg, der skal lede det videre frem. Der er ogsaa blevet næret Frygt for at lade Dvinden faae Afgang til at undervise Børnene i Religion. Den første Spire, der bør nedlægges, er vistnok Religionens Sandheder, men jeg troer heller ikke, at der er nægtet Dvinden Gave til at nedlægge just denne Spire hos det unge BARN. Det er jo ikke alene Frefrygt for Religionen, men ogsaa Kjerlighed til den, der skal meddeles BARNET, og Kjerlighed til Religionen vil Dvinden især kunne nedlægge Spiren til, thi hun er jo selv Kjerlighedens Kilde; men leder man Kilden bort fra Bækken, da maa den, som det hedder, udtørres. Det forekommer mig, at Kjerligheden er den første Spire, fra hvilken hele den videre Udvikling skal gaae ud; meddeles den ikke fra Først af, ville Børnene kun blive svage Vanslud. — Det var kun disse Bemærkninger, som jeg vilde tillade mig at fremsætte ligeoverfor den Motivering, der

fremkom fra det høitærede geistlige Medlem fra Falster. Forresten ønsker jeg, at man, saaledes, som den høitærede Minister tilraadede, vil lade denne Sag passere uforandret videre, saaledes som den er kommen hertil, for at man kan være sikker paa nu at faae den endeligt afgjort.

Madvig: Ja, hvad den sidste ærede Taler sluttede med at berøre, hører til en Række af Argumenter, som idag ere rykkede frem, næsten stærkere, end jeg har hørt under nogen anden Sags Behandling, skjøndt man der kunde have haft mere Anledning dertil og mere kunde føle sig trykket af Nødvendigheden for Lovens Tilbagevenden til det andet Thing. Det blev lagt os saa stærkt paa Hjerte, at vi ikke maatte lade denne Sag komme tilbage til det andet Thing ved at foretage selv den mindste Ændring, Noget, man har gjort gjældende endogsaa ligeoverfor Ændringsforslag, som man selv billigede, saaledes som f. Ex. det ærede Medlem for Ibs Krebs (M. Andersen) gjorde. Han sagde nemlig, at han billigede det af mig stillede Ændringsforslag, men dog udtalte han, at man gjorde bedst i ikke at vedtage det, for ikke at berede Loven Vanskeligheder. Ligeledes har den høitærede Kultusminister idag, ligesom sidst, lagt en særdeles Vægt herpaa. Det kan jeg imidlertid ikke begribe; thi for det Første skulle vi her behandle de foreliggende Lovforslag og de dertil stillede Ændringsforslag efter deres indre Godhed; vi skulle vedtage, hvad vi ansee for rigtigt, og hvad der efter vor Overbeviisning vil gjøre Loven bedst. Men dernæst: hvad Fare udsættes denne Sag for, fordi vi vedtage et lempeligt Ændringsforslag? Ja, saa gaaer den tilbage til det andet Thing. Men er den derfor forkastet? Det andet Thing har jo stor Sympathi for denne Lov, og det vil overveie Forslaget, naar det kommer tilbage, og finder det saa, at Forslaget ikke væsentligt afviger fra dets egen Tanke, vil det vedtage det, og hvis ikke, vil det holde paa sin egen Mening og sende os Loven tilbage, og saa foreligger os det Spørgsmaal, om vi skulle staa meget fast paa vor Mening, og selv da kunne vi vedtage Lovkastet i en afvigende Form, hvoraf Følgen da bliver, at der kan